

самъ по-късно професоръ въ последната — съ чинъ генераллейтенантъ, въ музиката — ученикъ на Монюшко, Даргомижки и Балакиревъ. К. принадлежи къмъ групата „петорка“ или „новата руска школа“,

Цезаръ Кюи

за идеитъ на която той е писалъ редица статии. Предимно вокаленъ компонистъ, макаръ и числящ се къмъ „петорката“, неговата музика не носи национални руски черти. Творби: 4 сюити и 2 скерци за оркестъръ; единъ струненъ квартетъ, както и оперитъ: „Кавказки пленникъ“, „Синътъ на мандарина“, „Уилямъ Ратклифъ“, „Морскиятъ разбойникъ“, „Матео Фалкони“, „Мамзель Фифи“ и „Капитанска дъщеря“; клавирии нѣща и много пѣсни. К. е довършилъ и инструментиралъ посмъртната опера на Мусоргски — „Сарочинская ярмарка“.

Кюивръ, фр. *cuivre* — у французитъ, общо наименование на меднитъ инструменти въ оркестра.

Кюкенъ, Фридрихъ Вилхелмъ — Kücken, Friedrich Wilhelm — значителенъ компонистъ, род. 16 ноем. 1810 въ Блекеде при Люнебургъ, умр. 3 апр. 1882 въ Шверинъ, където е училъ органъ при тамошния органистъ Люрсъ. Изучавайки пиано, флейта и цигулка, той направя такива успѣхи, че бива приетъ въ оркестра на Херцога като първи цигуларъ, и назначенъ за учителъ по музика въ двореца. Въ това време се явяватъ на свѣтъ и първитъ му пѣсни, отъ които „Ахъ, какъ е туй възможно“ (придобила голѣма популярностъ въ Тюрингия), и дуета „Ловецътъ“ сж най-известни. Следъ като учи при Бирнбаумъ въ Берлинъ, публикува единъ голѣмъ брой пѣсни и операта — „Бѣгство въ Швейцария“. 1841 се занимава при Зехтера въ Виена, 1843 ръководи голѣмитъ пѣвчески тържества въ Сентъ Галенъ и Апенцелъ, а следъ това отива въ Парижъ, дето учи при Халеви композиция и при Бордони пѣние. 1849 дирижира съ голѣмъ успѣхъ операта си „Претендентътъ“, и бива назначенъ тамъ отъ начало втори, а по-късно първи дворецовъ капелмайсторъ. К. е вокаленъ компонистъ, и творбитъ му за хоръ, мжжкитъ квартети и пѣсни за единични гласове достигатъ единъ голѣмъ брой — нѣкои отъ които снародниѣли. Освенъ това: сонати за цигулка и пиано; дуосонати; полонези.

Кюфератъ, Морисъ — Kufferath, Maurice — белгийски музикаленъ писателъ, род. 8 ян. 1852 въ Брюкселъ, умр. 8 дек. 1919 с. т., ученикъ по виолончелъ на Серве, училъ история на изкуствата въ Брюкселъ и Лайпцигъ, писалъ: „Берлиозъ и Шуманъ“ (1879), „Вагнеръ и деветата симфония“, „Вагнеровия театъръ отъ Танхойзеръ до Парсифаль“, „Музиканти и философи“ (1897), „Изкуството да се дирижира оркестъръ“, а сжщо — върху Бетховеновия „Фиделио“, Моцартовата „Вълшебна флейта“ и Р. Штраусовата „Саломея“.